

Одеса—Волгоград: рукостискання дружби

На Одещині з 15 по 22 березня тривав візит делегації Волгоградської області, яка брала участь у Тижні дружби трудящих Одеської і Волгоградської областей, присвяченому 325-річчю возз'єднання України з Росією.

У приміщенні Українського музично-драматичного театру ім. Жовтневої революції 17 березня відбувся уроочистий вечір дружби. Напередодні делегація Волгоградської області відвідала наш університет. Яскравим святом дружби стала зустріч викладачів

та студентів вузу з волгоградцями.

Зустріч відкривав ректор нашого університету професор В. В. Сердюк. Він щиро, по-братьєськи привітав волгоградських друзів в стінах нашого орденоносного університету, побажав їм успіхів у труда на благо нашої Вітчизни, а також щасливого перебування на Одеській землі.

З теплими словами привітання до учасників вечора звернувся керівник делегації Волгоградської області, секретар Волгоградського обкому КПРС В. Б. Ростовщиков.

Він розповів про ратні і трудові подвиги волгоградців. Як одним з яскравих проявів непорушного братерства російського і українського народів, сказав виступаючий, дрожать трудящі Волгоградської області дружбою з трудящими Одещиною, змінюючи її у всіх сферах життя, також і в студентській. У Волгограді вже закінчується будівництво нового корпусу державного університету, який вступить в дію наступного року. В. Б. Ростовщиков побажав надалі більш тісніших контактів обміну досвідом серед студентів Волгограда і Одеси, а також запросив спеціалістів до нового університету.

Виступили члени делегації волгоградців: доктор медичних наук, професор Л. К. Квартовкіна та поетеса М. К. Агашина.

Слово надається декану філологічного факультету університету, професору І. М. Дузю. Він говорить про те, що святкування 325-річчя возз'єднання України з Росією стало яскравою демонстрацією непорушної братської дружби українського і російського народів, усіх народів нашої Вітчизни.

Емоційно і пристрасно привітала волгоградських гостей студентка II курсу філологічного факультету Н. Добровольська: «Вогонь труда і слави, гордість минулого і впевненість у майбутньому, незгасний вогонь людських сердець об'єднують два містагороди, два міста-побратима — Волгоград і Одеса. Хай же завжди вони будуть вірними і добрими товаришами в ім'я дружби, в ім'я щастя нашого

великого радянського народу!».

Під бурхливі оплески приєднані В. В. Сердюком вручив членам делегації Волгоградської області пам'ятні медалі. В. Б. Ростовщиков передав університетові пам'ятні подарунки від трудящих Волгоградщини.

Гости ознайомилися з історією та визначними місцями нашого університету.

На протязі візиту члени делегації Волгоградської області ознайомилися з досвідом роботи партійної, радянської, профспілкової, комсомольської організацій області, починаючи з трудівників промисловості, сільського господарства Одещини.

С. КУЖКО,
наш кореспондент.

ПРО ПОДВИГ НА ЦІЛИНІ

В одному з читальних залів студентської бібліотеки відбулася конференція, присвячена 25-річчю освоєння цілинних і перелогових земель та обговоренню книги Л. І. Брежнєва «Цілина». На неї були запрошенні першоцілінники доцент кафедри нової і новітньої історії А. І. Балобаєв і випускник історичного факультету, боець перших студентських цілинних загонів ОДУ, нині викладач морехідного училища О. С. Низов.

Бела конференцію співробітник бібліотеки Софія Даудівна Геліна.

Із виступів першоцілінників ми багато нового дізналися про освоєння ціліни. Виявляється, що за 15 років ос-

весння ціліні на ній побувало 78 тисяч одеських студентів.

Потім виступив студент III курсу історичного факультету Геннадій Античенко, ровесник ціліни. Він проникливо розповів про свої враження від книги товариша Л. І. Брежнєва «Цілина». Про історію створення студентських будівельних загонів в університеті розповів начальник штабу «Трудове літо» студент IV курсу фізичного факультету Василь Кречківський.

Присутні подякували гостям за цікаві розповіді і вручили їм квіти.

Г. МАКАРЕНКО,
студентка істфаку.

ли участь провідні вчені в галузі історії та джерелознавства з Москви, Ленінграда, Томська, Києва, багатьох інших міст країни. Від Одеського університету на ній були присутні доцент кафедри нової і новітньої історії С. І. Аппатов і асистент цієї кафедри І. М. Коваль.

На засіданні підсекції «Історіографія зовнішньої політики США» з доповідю, що викликала значний інтерес і позитивні відгуки, виступив доцент С. І. Аппатов.

Делегати від нашого університету відчали щирі зацікавленість з боку томічів до наукових зв'язків з істориками ОДУ.

«Не забудьте пом'янути»...

Коли прозвучали останні рядки вірша «Заповіт», в аудиторії ще деякий час стояла тиша. А потім всі зааплодували студентці Дебреценського університету Юдіт Ковач.

Ішло чергове заняття з країнознавства, присвячене цього разу 165-річчю з дня народження Тараса Григоровича Шевченка. Його підготували угорські стажисти спільно зі студентами II курсу українського відділення філологічного факультету. Все було незвичайним на цьому занятті: і дівчата в українських національних костюмах з рушником, хлібом і сіллю, і вірші та пісні на слова великого Кобзаря, і те, з яким хвилюванням розповідали угорські студенти про творчий і життєвий шлях поета, і те, що, дізнавшись про заняття, на нього прийшли студенти-іноземці багатьох факультетів нашого університету.

Викладачі виступили також перед трудівниками ряду колгоспів і радгоспів району.

День науки

було проведено кафедрою історії КПРС разом з кафедрою державного та адміністративного права юридичного факультету. Під час зустрічей в Красних-Окнах на нараді партійно-гospodarskого активу району лекtorи старший викладач кафедри історії КПРС В. М. Федоров, аспірант цієї ж кафедри В. А. Федоренко і викладач юрфаку В. А. Переяняк прочитали такі лекції «Ленінські принципи зовнішньої політики КПРС і сучасне міжнародне становище», «Ленінська ідея захисту соціалістичної Вітчизни», «Конституція СРСР — втілення переваг соціалізму над капіталізмом в галузі забезпечення прав людини». Лекції отримали високу оцінку слухачів.

Викладачі виступили також перед трудівниками ряду колгоспів і радгоспів району.

Конференція в Томську

Регіональна наукова конференція з методології історії, історіографії та джерелознавства була організована на базі історичного факультету Томського державного університету імені Куйбішева Західносибирською регіональною науково-методичною радою Міністерства РРФСР і Західносибирською зональною секцією наукової ради з проблеми «Історія історичної науки» при відділенні історії АН СРСР. Фактично конференція стала всесоюзною. В її роботі взя-

ПРОЛЕТАРИ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

За наукові кадри

ОРГАН ПАРТКОМУ, РЕКТОРАТУ, ПРОФКОМУ ТА КОМИТЕТУ ЛКСМУ ОДЕСЬКОГО ОРДENA ТРУДОВОГО ЧЕРВОНОГО ПРАПОРА ДЕРЖАВНОГО УНІВЕРСИТЕТУ ІМЕНИ І. І. МЕЧНИКОВА

РІК ВІДАННЯ 45-й № 11 (1345). 30 БЕРЕЗНЯ, 1979 р. Виходить щоп'яниці. Ціна 2 коп.

КЛУБ «ЧЕРВІННІ СУВІТІ»

НАУКОВО-ДОСЛІДНИЙ ІНСТИТУТ ФІЗИКИ

Колектив наукових співробітників інституту готується до Ленінського комуністичного суботника. Основна маса людей працюватиме на своїх робочих місцях в лабораторіях.

Заплановано також провести роботи по благоустрою навколоцільної території, по доведенню до ладу металобрухту. В цих роботах візьмуть участь 80 чоловік.

Близько 30 науковців працюватимуть в лабораторії на

кабельному заводі. Вони попratимуться в новому корпусі лабораторії, а також трудитимуться на заводській території разом з заводчанами.

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА

Зі святковим настроєм прийдуть в день Червоної суботи до бібліотеки усі 76 її співробітників. Визначені великий фронт робіт: наведення порядку в приміщеннях, в книгосховищах.

Планується, що на допомогу бібліотекарям прийдуть і 100 студентів університету.

ПРО ТИХ, ХТО ПРАЦЮЄ ПОРУЧ



Студенти історичного факультету знають доцента С. І. Аппатова, як гарного викладача, лектора-міжнародника. Але не всі, мабуть, знають, що його викладач є депутатом Центральної ради народних депутатів нашого міста.

На знімку студента Ю. БАТРАКА: С. І. Аппатов веде прийом громадян як депутат.

Нагорода спортсмену

Студент IV курсу географічного факультету Ігор Дугинець завдячує званням чемпіона СРСР в метанні диску і встановив рекорд України в цьому виді спорту. Згідно з положенням про університетську Олімпійську книгу пошани, рішенням кафедри фізичного виховання та правління спортивного клубу, на касім ректора ім'я Ігоря Дугинця занесено в книгу пошани. За високі спортивні результати спортсменові оголошено подяку.

Книжковий господар

Петр янадцять років тому Тетяна Василівна Северина стала співробітником студентської бібліотеки нашого університету. Зараз вона працює завідуючою читальним залом № 2, що в новому аудиторному корпусі. Мабуть, основною рисою роботи Тетяни Василівни за всі ці роки є почаття відповідальності за доручену її справу. Все більшими стають фонди студентської бібліотеки, ширшає коло читачів, і тому все більше питань задають вони бібліотекарям. Щоб відповісти на них, Тетяна Василівна мобілізує всі свої знання, досвід роботи.

Тетяна Василівна — справжній борець за бережливе ставлення до книги. У неї болить душа, коли з книгою хтось обходиться неввічливо. Адже будь-яка брошюра, книга, журнал повинні нести службу багатьом поколінням студентів.

З радістю ділиться Тетяна Василівна своїм досвідом з молодими співробітниками бібліотеки, а ми, в свою чергу, вчимося працювати у неї.

В. РОМАНЕЦЬ.

ЧОТИРИ ДНІ щовечора лунали оплески у великому актовому залі, переповненому глядачами. Чотири дні показували свої здібності самодіяльні колективи факультетів. Чотири дні обговорювали члени жюрі кожен номер, сперечалися, судили.

Даремно музикознавці, які працюють в університеті, намагалися загадти, коли саме вперше було проведено такий огляд-конкурс. Подібні звітні концерти давно стали традиційними. Вони є одним із компонентів усієї культурної роботи факультетів. Цього року студентські аматори присвятили свій огляд-конкурс 60-річчю комсомолу України і дали йому девіз «Ми — молодість, ми — серце комсомолу!».

На жаль, не всі факультетські колективи добре усвідомили, якою повинна бути тематика та ідейна спрямованість їх концерту, а, отже, й не збудували у відвідувачів до цього чіткої композиції. Та біологи, які виступали першими (а, першим завжди важко), все ж зробили це, і їх концерт вийшов струнким, тематично окресленім. Вони навіть дали йому назву — «Любов, комсомол і весна».

Однак не кожен номер у біологів був добре відточений, і концерт трохи втратив у яскравості. Безумовно, найбільш вдалою була музично-драматична постановка «Корида», виконана драмтеатром факультету. Звернув на себе увагу соліст-гітарист І. Корчинський, студент V курсу. У хlopця краще виходило, коли він співав сам, а коли разом з двома дівчатами (трио на зразок Мареничів 1, до речі, не єдине на огляді-конкурсі), тоді спів виходив невдалим.

Слабко виступали цього п'ятого курсу історичного факультету. Кістяком колективу самі історики хотіли зробити так звані вокальні ансамблі і хор. Коли виступав ансамбл, до роялю підходило п'ятеро дівчат (без сценічних костюмів), а коли оголосували хор, то до них приседнувалось ще троє-четверо таких же. І виконання, в першому і другому випадках, було зовсім не сценічним. Найвищий бал отримав гітарист Сергій Машаров, який успішно виступив з власною (і вдалою) піснею «Концтабір: біг по колу», присвяченою в'язням фашизму усіх часів. Хороший голос у Лариси Остафійчук, але над ним треба ще добре попрацювати, щоб виступи солістів стали успішними.

Не варто було студентам факультету романо-германської філології починати свій концерт з Полонезу Огінського. Та її взагалі він був тро-

хи одноманітним: переважали читання й пісні. З усіх номерів глядачам, мабуть, найбільше запам'яталися літературно-музична композиція «Дуель» (про О. Пушкіна) у виконанні Людмили Богацької та Інесси Коркошадзе й іспанської народні пісні у виконанні Інни Короленко та Валерія Шишкова. Відмінно й те, що в концерті звучали пісні на багатьох мовах світу. Це хороша і потрібна риса репертуару цього факультету.

У філологів цього року, можна сказати, виступав колектив, майже повністю оновлений. Його ядро становили студенти молодших курсів. І видно, що перспективні початківці на факультеті є. Хорошим голосом володіє першокурсник Олег Давидов, та йому треба було співати не «Біловезьку пущу», а відшукати якусь нову, не таку відому, одним словом, свою пісню, і тоді спів був би самобутнім, а не копіюванням. Варто над цим задуматися. А від ав-

ків», пантоміма «В студентській іdalnі» у виконанні В. Карпінчика та літературні пародії у виконанні А. Редера і гра вокально-інструментального ансамблю. Лише перший названий номер був так біомовити бездоганний, а інші все ж мали недоробки. Так, гумористична пантоміма в деяких місцях була грубуватою, пародисту не треба було так дослідно копіювати Р. Рождественського, а солістці Т. Алексеєві співати не ті пісні, які стали власні піснями О. Градського та А. Пугачової (це, як бачимо, недолік багатьох виконавців).

Насиченою була програма у фізиків. Тут з'явилася багато нового: численність танців, етюд із стрічкою і (найбільш, мабуть, цікаве) дві вистави у виконанні театру рук. Останній номер запам'ятається всім, бо подібного не було у жодного іншого факультету. Виявляється, лише дві три звичайні руки потрібні для того, щоб виконати такі

ми на всьому огляді-конкурсі.

Якщо у хіміків і юристів вокально-інструментальні ансамблі завершували програму, то у мехматівців ВІА її розпочинав. І слід сказати, досить вдало. Головне, що математики запропонували власну пісню («Балада про скрипку»), автор і виконавець Анатолій Кузнецов), полонили хоровою грою. Була лише одна пісня, але вона одразу ж налаштувалася на змістовний концерт. І кожен наступний номер цю змістовність підтверджував. Приємно було слухати самобутне виконання ансамблем політичної пісні, оригінальної американської народної пісні протесту. Інструменти, які звучали тут, — скрипка (на мехматі, до речі, багато скрипалів), американський барабан, гітара і губна гармошка. Легкістю і водночас серйозністю відзначався номер.

Вокальний ансамбль, перефразуючи пісню Ю. Рибчин-

го раз по раз переривала звучання (звукоператор Роман Белоголовський).

Жюрі оцінювало концерти факультетської художньої самодіяльності, враховуючи композицію, різноманіття жанрів, авторство тощо. Оцінювався кожен номер, а потім лічильна машинка виводила середні бали. Після остаточного підбиття підсумків і скрупульозного обговорення результатів місяця вирішено розподілити таким чином:

1. Механіко-математичний факультет.
2. Хімічний і фізичний факультети.
3. Геолого-географічний факультет.
4. Біологічний факультет.
5. Філологічний факуль-

тет.

6. Факультет романо-германської філології.

7. Юридичний факультет.

8. Історичний факультет.

Чи не правда, здається трохи дивним, що всі гуманітарні факультети опинилися в нижній частині таблиці. Це говорить про те, що колективам цих факультетів (особливо історикам і юристам) треба серйозніше взятися за підготовку художньої самодіяльності, значно посилити роботу в цьому плані.

ОТЖЕ, ОГЛЯД-КОНКУРС завершено. Він відкрив нових здібних виконавців і разом з тим оголосив багато слабких місць в культурної роботі. Таланти, хороши артисти на факультетах є. Але з ними треба працювати, їх треба виховувати, робити якіснішим виконання, знаходити своєрідні номери. До самодіяльності на факультетах треба ставитися дбайливіше, систематично працювати з нею.

Не налагоджено, очевидно, належного зв'язку між художньою самодіяльністю факультетів і студклубом. Дуже мало частини цієї самодіяльності працює в студклубі з професійними керівниками, більшість же на факультетах ведуть репетиції самостійно. Прикро, що керівники студклубу лише на огляді-конкурсі дізнаються про те, які резерви є на факультетах. Художньому керівникові студклубу Е. Л. Каменецькому час переходити від слів до діла і мобілізувати своїх підлеглих до копіткої роботи по вихованню талантів. А результати цієї роботи буде видно на загальноуніверситетському концерті художньої самодіяльності та традиційному міському фестивалі «Студентська весна», на подальшому сценічному житті наших студентських аматорів.

С. КОМАР,
член жюрі
огляду-конкурсу,
наш кореспондент.

АРТИСТАМИ НЕ НАРОДЖУЮТЬСЯ

НОТАТКИ З УНІВЕРСИТЕТСЬКОГО ОГЛЯДУ ХУДОЖНЬОЇ САМОДІЯЛЬНОСТІ

тора й виконавця пісні «В'єтнам» Федора Миронова глядачі чекали іншого. Слова у пісні надто простенькі, а музична сучасність тамді, що молоді нову разом з тільки-но створеним вокально-інструментальним ансамблем, теж треба подумати, що взяти до своєго репертуару.

ЙШОВ УЖЕ другий день огляду-конкурсу, і хотілося побачити на концертах щось власне студентське, веселей і неповторне. Такий номер (інтермедія «Екзамен») нарешті з'явився аж у філологів, які виступали четвертими. Знайома «дуель» екзаменатор — студент у виразному виконанні викликала нестримний сміх у залі.

На висоті був відомий вокальний ансамбл «Льонок» — гордість факультетської і університетської художньої самодіяльності.

Коротким, але змістовним вийшов концерт у хіміків. Яскраво виділяються у їх програмі літературно-музична композиція «Бал випускни-

змістовні речі — «Ні — війні» і «Боксери». Перший номер серйозний, другий — жартівливий, і обидва заслуговують похвалі.

Фізики, як і хіміки, поставили «Бал випускників» (на основі уривку з поеми Є. Євтушенка «Братська ГЕС»), але у хіміків він був країщим.

Не на повну силу виступили юристи. Слабкими були сольні виконання. Правда, з цього є один виняток — студентка першого курсу О. Димченко, яка непогано виконала пісню «Свічі» і романс «Ніч світла».

У юристів хороший вокально-інструментальний ансамбль. У плані пошуку своїх пісень він на вірному шляху. Але потрібно і йому вдосконалуватись, аби виконання було якіснішим.

Тон концертові юристи намагався задати конферанс, але і йому це не зовсім вдалося, бо, очевидно, не часто доводиться виступати перед публікою. До речі, хороший ведучого не побачили

змістовного та I. Поклада «Студентська», зміг відтворити на сцені оту атмосферу неповторного студентського життя, яку так хотілося побачити у виступах самодіяльних студентських колективів.

Концерт мехматівців був строгим, добре скомпонованим і в певній мірі зразковим.

Завершували огляд-конкурс студенти геолого-географічного факультету. Іх концерт, як і мехматівців, відзначався багатожанровістю. Нове, що внесли геофаківці, — гра на домбрі Василя Гриценка, оригінальний жанр — «Гра з обручами» Тетяни Шепілової, виконання піаністом Анатолієм Молодецьким «Фуги» Брамса. Всі ці номери отримали високі бали жюрі. Багато пісень виконав вокально-інструментальний ансамбль, який є одним з країщих в університеті. Тут варто відзначити солістів Людмилу Ісаєву і Людмилу Кніш за хороше виконання естрадних пісень. Та підведла ансамбль звукова апаратура,

тим більше, що стаття — без підпису, а отже, редакційна. Виходить, що думки, висловлені в приводу КВК в газеті «Советский математик», — органи деканату і партійного бюро факультету — то думки і деканату, і партійного бюро. Коли так, то думки ці не співпадають з думками партійного комітету університету.

Не будемо зараз говорити про виступ команди механіко-математичного факультету — його якість кваліфіковано оцінено жюрі, затверджене у високих інстанціях, — а скажемо лише про етичний бік цього виступу. Як би там не було, а суперник є суперник, і його треба поважати. І не робити легковажних закидів на адресу в даному разі команди, яка вийшла з тобою на рівну боротьбу. Врешті-решт, це не сприяє якомусь згуртуванню в межах університету студентів різних факультетів, а, скоріше, навпаки. А тому, на думку редакції, замітка в «Советском математике» має стати об'єктом серйозного, принципового обговорення на засіданні партбюро факультету.

◆ З приводу однієї замітки в газеті «Советский математик».

РЕПЛІКА

Давно відомо, що студенти мехмату — народ веселий. І це добре. Значить, колектив здоровий, життерадісний, і труднощі в ньому долаються легше.

Але веселоці — веселоща, сміх-сміхом, а є ж ще і серйозні справи. От, скажімо, змагання команд веселих і кмітливих між факультетами. Це тільки зовні здається, що змагання КВК — легковажна справа. Насправді ж то справа серйозна, до якої треба постаранитися. А математики вирішили, що веселіших і кмітливіших від них в університеті нема... програли команді біологічного факультету.

Кому не доводилося програмувати?! Звичайно, не дуже то приемна штука, але справедли-

вий програш кожен сприймає належним чином. А от математикам не сподобалось це. І ось в останньому номері факультетської стінніки «Советский математик» з'являється стаття, яка, м'яко кажучи, ставить під сумнів рішення жюрі фінальної зустрічі команд мехмату і біофаку.

Навіть «неозброєним» оком видно упередженість цієї статті. Програма математиків газети називається «парадоксальним», каже, що «оцінки кожного конкурсу повергли в здивування» і що в жюрі начебто «веселився біс» і т. ін. Віддається «належне» і команді біофаку. Як бачите, тон не вельми дружелюбний, думки висловлюються настільки вільно і в настільки неприятній формі, що варто лише дивуватися. Здивування

«За наукові кадри»

Що, де, коли...

Новий інтерклуб



На цьому ж засіданні клубу була обрана його рада, до якої увійшли доцент П. А. Некрасов та аспіранти кафедри Н. С. Рузанова і Н. Є. Степанова. Рада розробила план роботи інтерклубу, який передбачає цікаві зустрічі з моряками закордонного плавання, з іноземними студентами, які навчаються в Одесі, та інші заходи.

В. ГОШУЛЯК,
старший лаборант,
кафедри історії СРСР.



З великою користю

Дніми в кінотеатрі «Одеса», в залі історико-революційних фільмів студенти історичного факультету переглянули кінострічку «Гренада, Гренада, Гренада моя». Перегляд відбувся в рамках роботи факультетського кіноклубу, що об'єднав у той день понад 150 студентів трьох курсів.

Вражуюча картина революційних подій в Іспанії 30-х років змінювалася картиною фашистських злочинів в Іспанії. Дуже вдало в фільмі кадри 1936 року йдуть поруч з документальними кадрами 1945 року, коли військовий крах японського мілітаризму став фактом.

Фільм вчить глядачів не лише революційній стійкості, але є і закликом до боротьби за мир у всьому світі, проти страхіт війни, проти фашистського і мілітаристського мракобісся в сучасному світі. Таким чином, фільм має велике значення. Студенти з великою користю — і пізнавальною, і виховною — переглянули його.

А. БАЛОБАЕВ,
старший викладач
кафедри нової
і новітньої історії.

◆ СЛУЖБА ДАІ

НАЛЕЖИТЬ ЗНАТИ КОЖНОМУ

Завтра в Одесі і області завершується огляд безпеки дорожнього руху. Цей захід спровоцуваний на попередження дорожньо-транспортних пригод.

В нашому місті здійснюється ряд заходів по поліпшенню організації дорожнього руху. Однак найліпша його організація не може гарантувати повну безпеку недисциплінованим пішоходам і водіям.

Більшість громадян порушують елементарні правила руху не тому, що не знають їх, а тому, що, мовляв, прагнуть виграти в часі при переході вулиць. Коли вони нехтують у такий спосіб правилами руху, то часто, економлячи хвилини, розплачуються за це своїм здоров'ям або життям.

Статистика свідчить, що в 1978 р. в нашему місті в результаті дорожньо-транспортних пригод народному господарству спричинено збитків на суму понад 4 мільйони карбованців.

Тому такого великого значення ми надаємо попередженню пригод на вулицях і дорогах. І тут нам в пригоді стають наші помічники-автодружинники.

Сьогодні мені б хотілося чerez газету висловити щиру вдячність автодружинникам Одеського університету П. Н. Вінгржановському, В. Т. Ковалю, Ю. П. Розіну, А. В. Гончарову, які регулярно ведуть серед студентської молоді роз'яснювальну роботу з правил дорожнього руху.

Тільки спільними зусиллями ми зможемо зробити рух на вулицях нашого міста безаварійним і безпечним.

В. МОМОТ,
начальник відділу
державтоінспекції
Центрального району
міста.

За підсумками минулого року Тартуський університет отримав першу премію у Всесоюзному соціалістичному змаганні вузів і перехідний Червоний прапор Міністерства вищої освіти і Держкомітету по вищій школі.

На відміну від інших вузів фізична культура та спорт в університеті — обов'язкова дисципліна не лише на перших двох

курсах, але і на третьому і четвертому. В університеті існує факультет фізичної культури, який готує тренерів, що у вузах подібного типу — рідкість. Єдиний в країні Тартуський університет готує спортивних лікарів.

Сьогодні професор Кооп відповідає на запитання нашого кореспондента.

Якщо той чи інший студент склався як спортсмен, припустимо, в «Динамо», то з приходом до нас він членом «Динамо» і залишиться. Ніяких спроб явних чи таємних — для того, щоб скликати цього спортсмена до виходу з рідного його товариства і розриву з його вихователем-тренером!

Такі спроби у нас розцінюються як аморальні. Спасибі цьому студентові вже за те, що він допоміг нам, скажімо, в минулому році посісти першість в змаганнях вузів Естонії чи, припустимо, отримати перемогу в традиційному легкоатлетичному матчі зі спортсменами Московського чи Ленінградського університетів.

Узагальнюючи сказане, хочу підкреслити, що у всіх цих, та, власне, і в інших ситуаціях ми підходимо до вирішення різноманітних колізій спортивного життя, керуючись двома простими і в той же час дуже складними поняттями — справедливістю і здоровим глупдом. Хочу відзначити, що не випадково поставив ці слова саме в такому порядку.

З нашої бесіди якось само собою складається враження, наче за допомогою спорту ректорат, партійна і комсомольська організації домагаються чи не всіх цілей, що стоять перед університетом...

Усіх — ні, але багатьох — так. У всякому разі спорт енергійно сприяє досягненню головної мети — вихованню в стінах університету всечіно розвинутого спеціаліста в тій чи іншій галузі науки чи галузі виробництва з високими ідеалами та стійкими моральними якостями.

Але я тут піду далі і висловлю знов-таки суперечливу думку. На моє переконання, спорт як один із засобів комуністичного виховання, всечінного гармонійного розвитку особи може в якихось окремих випадках набувати значення більш важливого, ніж оволодіння тією чи іншою наукою.

Якщо у студента по закінченні вузу виявляється якісь прогалини в тій чи іншій галузі знань, то це не тає вже страшно. Людина — система, що самовдосконалюється, і в ході своєї самостійної практичної діяльності вона може ліквідувати ці прогалини.

Арнольд Вінторович, було б досить цікаво дізнатися, як складаються в університеті стосунки з товариством «Калев», до якого входить ваш спортивний клуб, і з тими студентами, які прийшли до вас уже сформованими спортсменами?

— Мені доводилося чути, що в деяких вузах студенти, які до вступу в інститут домоглися певних успіхів в якомусь спортивному товаристві чи відомстві, відчувають труднощі і взаємостосунках з «Буревісником», спортивним клубом і ректоратом. Не пробую приховувати своє гордості з приводу того, що в нашому університеті таких проблем нема!

Бесіду вів Віктор ВАСИЛЬЄВ,
[«Советский спорт»,
2 березня 1979 року].

Нехай завжди будуть ці турботи

◆ РЕКТОР ТАРТУСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ ПРОФЕСОР А. В. КООП — ПРО РОЛЬ СПОРТУ В ЖИТТІ ВІЩОГО УЧБОВОГО ЗАКЛАДУ.

тор крамольну думку: ми свідомо готові в деяких випадках піти на те, що дехто з наших студентів, підкоряючись своєму спортивному графікові, дещо знижить успішність.

По-перше, я вірю в те, що студентові-спортсмену надалі завжди прибудуть на допомогу його зібраність, воля, вміння в потрібний момент мобілізуватися і повернутися в звичний ритм. Відстаючі в учебових заняттях спортсмени — це завжди тимчасово відстаючі. По-друге: втрати, які ми — знов-таки тимчасово — несемо на цьому студентові, завжди з лишком справдяються — якщо, звичайно, це дійсно чудовий спортсмен — з силом зарадом спортивного оптимізму, яким він начиняє тисячі своїх колег.

— Існують ще вузи, де до спортивних кафедр ставляться, як до бідних родичів. У вас діють сім спортивних кафедр. Які в уекторату взаємостосунки з ними?

— Найліпші! На це є причини і об'єктивні, і суб'єктивні. Почну з суб'єктивних. Я, бачите, син сільського теслі, в дитинстві пас корів. Коли підріс, подався в моряки. Всю ленінградську блокаду прослужив на трапельщику боцманом, командиром відділення рульових. Кінець війни проводив на суші. З госпіталю вийшов у День Перемоги, отримав на пам'ять вілучену з ноги кулю. Будучи пораненим, я багато кілометрів протягнув на плащ-палатці тяжко пораненого командира. До чого це я розповідаю? А до того, що знаю ціну праці, мужського братства. Знаю, як важливо людині бути сильною, витривалою, впертою і веселою. Я й нині можу при необхідності зіграти на гітарі, станцювати чечітку.

На снобізм ніколи не страждав. Років двадцять тому працював деканом в Таллінському педагогічному інституті. І грав за студентську команду, що виступала у вищій лізі Естонії. Мав, між іншим, непоганий перший розряд. Так ось, в одній зустрічі при рахункові 2:2 і 14:15 я змазав, і ми програли. І тут один з моїх партнерів згадяч якунув: «Шляпай!». А потім збентежився, почав вибачатися. Я сказав йому: «Ти вибачайся, коли провинишся, у мене в кабінеті. А тут ми всі спортсмени». І вибачився сам перед командою за погану гру.

У викладачів нашого університету, коли хочете знати, захоплення спортом — не просто хороший тон, а потреба. Я сам, коли не зіграю раз на тиждень у волейбол, чи не вийду на лі

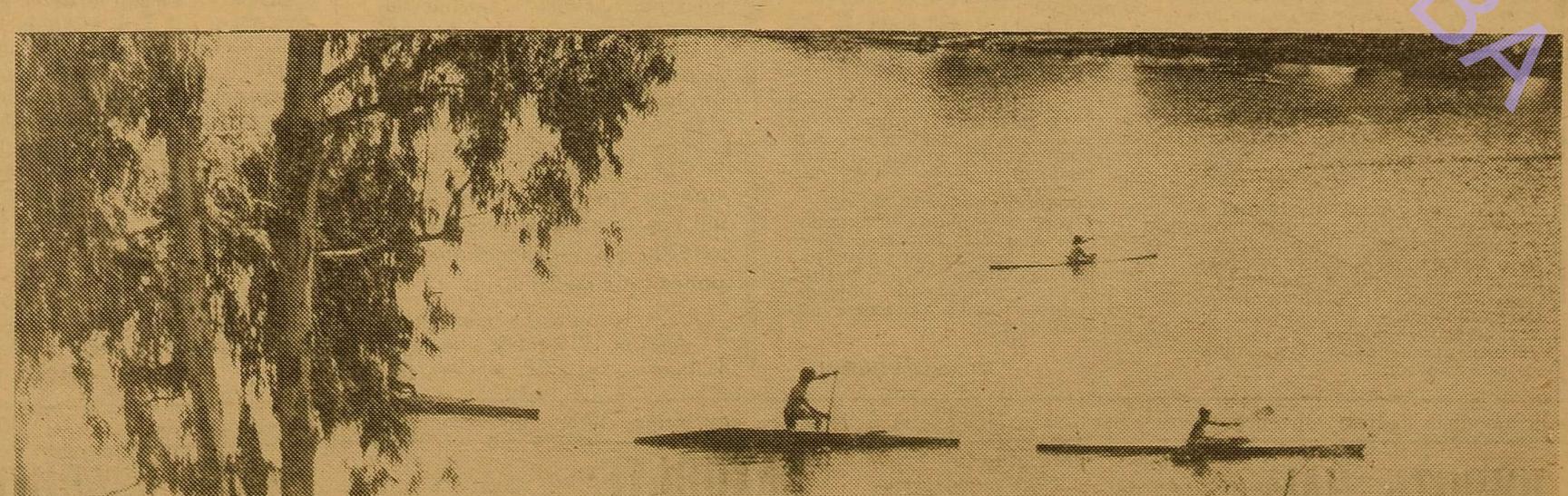


Фото В. Мороза.

Калейдоскоп

Шановні друзі! Якщо ви уважно дивитеся на календар, то, напевне, помітили, що час невпинно наближає нас до 1 квітня — дня, призначення котрого нам, одеситам, тлумачити не треба.

Готуючись до найвеселішого дня року, ми вирішили підготувати до цього і вас, шановні читачі. Цій меті призначена добірка гумористичних матеріалів, які ми пропонуємо вашій увазі.

З ТЛУМАЧНОГО СЛОВНИКА АСПІРАНТА О. ХЛАМОНОВА.

◆ Проба пера — заява з проханням прийняти до аспірантури.

◆ Дальтонік — аспірант, для котрого майбутнє виглядає у рожевому світлі.

◆ 1000 й одна ніч — строк навчання в стаціонарній аспірантурі.

◆ Кандидатські екзамени — своєчасна спроба взнати від аспіранта те, чого після захисту він знати вже не буде.

◆ Зубровка — рецензія мас-титого вченого.

◆ Защита дисертації — спроба відстоюти думки наукового керівника перед присутніми.

◆ Помилка резідента — запізнення нехорошого опонента на захист.

Записав Е. АНАНЬЄВ.

Во имя

человека

(юмореска)

Свистулькин потребовал срочного заседания кафедры.

— Желаю сделать официальное заявление, — сказал он Фоме Фомичу.

Когда Свистулькин явился на заседание, заведующий усадил его в свое, единственное на кафедре кресло с высокой спинкой, и обратился к присутствующим:

— Дорогие коллеги! Студент курируемого нами курса пожелал сделать на кафедре заявление. Прошу, Олег Васильевич! Свистулькин, не вставая, громко произнес:

— Не хочу учиться! Понятно? А хочу жениться! Вот так!

Поднялся шум, в котором взрывались возгласы удивления, недоумения и даже возмущения.

— Гнать таких с факультета! — выкрикнул доцент Грабовский.

— Не надо так, Андрей Платонич, — взмолился Фома Фомич. — Прошу Вас! Перед на-ми живой человек. Не надо. Милейший Олег Васильевич, объясните нам, почему Вы пришли к такому, осмелившись сказать, опрометчивому решению.

Развалившийся в кресле Свистулькин заговорил по пунктам:

— Во-первых: нет отдельной комнаты в общежитии. Втроем раздражает. Во-вторых: нету стипухи. А сидоры от родителей поступают с перебоями. В-третьих: корма в столовой однообразные. Надоело. В-четвертых...

— Простите, Олег Васильевич! Давайте обсудим ваши претензии в порядке поступления. Уважаемые коллеги! Вы слышали, как трудно приходится нашему подопечному? Какие будут предложении?

— Я, как член профкома, — начал первым доцент Фатеркин, — могу выбрать Олегу отдельную квартиру. Мне нужно ходатайство кафедры и деканата.

— Отлично! — воскликнул Фома Фомич. — Ходатайство будет! Кто следующий?

И. о. професора Мудрыщенко предложил:

Наш фотоконкурс



«Росте трава.
І вишня цвітом світиться.
І доњка посміхається мені.
Вже літиться:
В душі й надворі —
літиться
По зимній, по запізненій
весні...»

А. ГЛУЩАК.

Скільки віршів складено про весну! Скільки слів адресується цій прекрасній порі — порі пробудження природи, порі освітлення кожного з нас, порі кохання!

Сьогодні ми пропонуємо вам добірку фотографій, що надійшли на наш конкурс:

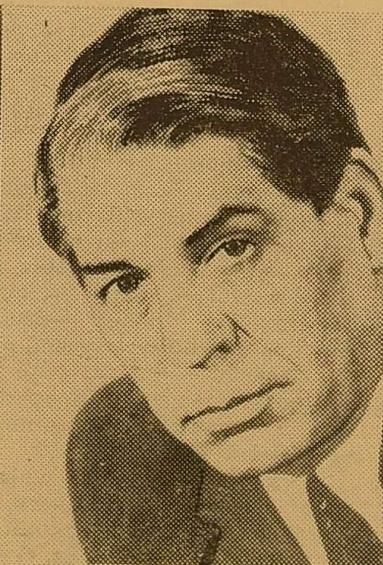
◆ «Для пернатих друзів» (вгорі). Фото Д. ШИЛІНА.

◆ «Мамо, я росту!» (вгорі справа). Фото І. ЦАЛКА.

◆ «Пташина пісня» Фото Ю. БАТРАКА.



Лев Михайлович Стрельцов



24 березня на 61-му році життя після тяжкої і тривалої хвороби помер завідуючий кафедрою державного і адміністративного права, доктор юридичних наук, професор Лев Михайлович Стрельцов. Перестало битися серце відважного воїна, відомого вченого, людини виняткової душевної щедрості. Все його свідоме життя було віддане служінню Комуністичної партії, членом якої він був з 1940 року, радянському народові, рідній Вітчизні.

Л. М. Стрельцов народився 25 жовтня 1918 року в м. Марі Туркменської РСР, в сім'ї ро-

бітника-залізничника. Трудове загартування він отримав у виробничих колективах, де працював шофером, механіком. В 1937 році його призвали до лав Радянської Армії. Орденом Бойового Червоного Прапора і медаллю МНР «Халхін-Гол» була відзначена мужність командира танка, а потім командира взводу мотобронебігів Л. М. Стрельцова під час боїв з японськими агресорами на Халхін-Голі.

З того часу життя Л. М. Стрельцова довгі роки було пов'язане з Збройними Силами нашої країни. У 1940 році він закінчив Військово-політичне училище ім. В. І. Леніна. З початку Великої Вітчизняної війни Л. М. Стрельцов перебував на фронти. Оборона Москви, Тули, звільнення Ясної Поляни, Калуги — славні віхи бойової біографії Л. М. Стрельцова.

Комуніст, бойовий комісар, Л. М. Стрельцов з енергією і самовідданістю, неодноразово ризикуючи життям і виявляючи особистий геройзм, доносив до бійців полум'яне слово партії. Батьківщина високо оцінила ратний труд Л. М. Стрельцова, нагородивши його 12 орденами і медалями.

Після Великої Вітчизняної війни Л. М. Стрельцов працює в Політуправлінні Одеського військового округу, а потім в пар-

тійних і радянських органах в Одесі.

З 1960 року Л. М. Стрельцов — викладач юридичного факультету Одеського державного університету. Тут осабливо яскраво розкрився талант лектора і науковця-дослідника. Тут він успішно захищає кандидатську і докторську дисертації, публікує понад 70 наукових праць, в тому числі декілька монографій. Його ім'я стас широко відомим в наукових колах республіки, країни. Його лекції і семінари відзначалися високим ідейно-теоретичним рівнем. Велику наукову і викладацьку роботу професор Л. М. Стрельцов поєднував з активною участю в громадському житті університету і міста; він декілька років очолював парторганізацію юридичного факультету, багато сил віддав керівництву роботою науково-методичної ради з питань держави і права обласної організації товариства «Знання», пропаганді правових знань серед населення.

Як у виконанні службових обов'язків, так і в громадській діяльності Лев Михайлович органично поєднував принципову вимогливість і величезну людяність. Колеги і учні завжди знаходили в ньому уважного слухача, вірного друга і турботливого товариша.

Чуйним і добрим, принципів комунізмом, вченим і педагогом — таким назавжди залишився Лев Михайлович Стрельцов в серцях і пам'яті нашій.

Група товаришів.

В. о. редактора В. БЕХТЕР.

«За научные кадры», орган парткома, ректората, профкома и комитета комсомола Одесского государственного университета им. И. И. Мечникова. (На украинском языке).

ПИШІТЬ НАМ:

270000, Одеса-центр, вул. П. Великого, 2, держуніверситет, редакція газети «За научные кадры».

ЗАХОДЬТЕ:

Одеса, вул. Радянської Армії, 24, кім. № 9.

ДЗВОНІТЬ:

телефони: міський 23-84-13, внутрішній 841 (з міста 206-841).